

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: **T. D.**, nar. X., státní příslušnost Kyrgyzská republika, bytem H. 1216/27, P. 4, zast. JUDr. Janem Kočím, advokátem se sídlem AK Karolíny Světlé 1013/14, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2013 č.j. OAM-93/ZA-ZA06-P10-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1.8.2013 č.j. OAM-93/ZA-ZA06-P10-2011, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobkyně uvedla v žalobě, že je státní příslušnicí Kyrgyzské republiky, kyrgyzské národnosti a na území ČR pobývá od roku 2006. Uvedla, že podává žalobu proti celému výroku napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a takové pronásledování jí nehrozí. Uvedla, že před odcestováním z Kyrgyzstánu podporovala několik politických stran, jejichž činnost nebyla povolena. Obává se pronásledování z důvodu předchozích aktivit v politických stranách, zejména v politické straně Kyrgyz Jer.

Žalobkyně dále uvedla, že žila po určitou dobu manželským životem z mužem uzbeckého původu, který je též otcem její nezletilé dcery. Z toho důvodu riskuje návratem do vlasti útoky na svou osobu. Navíc, v době, kdy žila v Kyrgyzstánu, byla praktikující muslimkou. Nyní se obává v případě návratu, že dojde k jejímu odsouzení ze strany společnosti, když za dobu pobytu v ČR rezignovala na svou víru a nedodržovala pravidla a dnes si neumí představit, že by se k tomuto způsobu života měla vrátit. Poukázala v této souvislosti na to, že se v podkladech pro hodnocení její žádosti nacházejí i zprávy o násilných konfliktech mezi Kyrgyzy a Uzbeky.

Žalobkyně se také domnívá, že v jejím případě lze shledat důvod zvláštního zřetele hodný, a tím je její špatný zdravotní stav a silná vazba na ČR, kde je dnes zvyklá žít. Má strach z návratu, který by jí způsobil psychické problémy. Je si jistá, že se v Kyrgyzstánu bude trápit a její zdravotní stav se bude jen zhoršovat. Nedostane se jí dostačující zdravotní péče, úroveň zdravotnictví je zde nízká ve všech oblastech, ale zvláště v oblasti psychologické a psychiatrické pomoci, kterou žalobkyně zejména potřebuje.

Žalobkyně se také obává, že při návratu dojde k jejímu odsouzení ze strany společnosti, a to jak z důvodu uzbeckého původu otce její dcery, tak proto, že přestala praktikovat své náboženství a stala se ateistou. Následkem může být ohrožení její důstojnosti a ponižující zacházení s ní. Ačkoli se v Kyrgyzstánu politická situace změnila, stále tam dochází k ozbrojeným konfliktům mezi Kyrgyzy a Uzbeky, i když ne v takové míře jako dříve. I když se změnila politická situace ve vedení země, běžní občané se za tak krátkou dobu, která od roku 2011 uplynula, zatím nezměnili a chovají se stále obdobně. K násilí mezi jednotlivými skupinami stále dochází a situace v zemi není pro ženu, která má dítě s Uzbekem, bezpečná.

Žalobkyně z toho důvodu navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádala přiznání náhrady nákladů řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí. Odkázal také na odůvodnění rozhodnutí a uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany poprvé dne 12.11.2006. Rozhodnutím ze dne 16.3.2007, které nabylo právní moci dne 27.3.2007, nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana. Podanou kasační stížnost dne 17.7.2008 Nejvyšší správní soud (NSS) odmítl. Podruhé požádala dne 9.10.2008. Řízení o žádosti bylo zastaveno rozhodnutím žalovaného, které nabylo právní moci dne 21.10.2008. Dne 5.11.2008 podala žalobkyně svou třetí žádost. Žalovaný žádost podle § 25 písm. i) zákona o azylu zamítl. Žalobkyně podala žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl dne 30.3.2010 a rozsudek nabyt právní moci dne 29.4.2010. Poslední čtvrtou žádost žalobkyně podala dne 23.3.2011. Důvodem žádosti byla pokračující obava z pronásledování ze strany policie v Kyrgyzstánu (asi od roku 2003 nebo 2004), protože podporovala dosud neregistrované strany Ata Meken, Ar Namys a Kyrgyz Jer. Novou skutečností je uzbecký původ nezletilé dcery po otci a také zhoršený zdravotní stav žalobkyně. Ze země původu vycestovala legálně a bez problémů.

Žalovaný uvedl, že se obavou žalobkyně z pronásledování pro její podporu politických stran již zabýval v předchozích řízeních v souvislosti s jejími podanými žádostmi. Stejně tak se tímto důvodem zabývaly soudy jednotlivých stupňů. Žádné nové skutečnosti vztahující se

k uvedenému důvodu nebyly žalobkyní zmíněny ani v průběhu správního řízení doloženy. Žalovaný považuje předmětnou námitku za neopodstatněnou.

Pokud se jedná o obavu z pronásledování ze strany policie, protože otec její dcery je uzbecké národnosti, žalovaný uvedl, že se žalobkyně o této skutečnosti poprvé zmínila až v poslední v pořadí již čtvrté žádosti. Je nepochybné, že tato skutečnost byla žalobkyní známa již dříve, a proto mohla být uplatněna v některé z předchozích žádostí. Žalobkyně již v roce 2006 svoji nezletilou dceru zanechala v zemi původu. V průběhu pohovoru konaného dne 5.4.2011 vypověděla, že navštěvuje školu a kromě stesku po matce nemá ve své vlasti žádné potíže. Po smrti babičky o ni v současné době pečuje sestra žalobkyně žijící v domě v hlavním městě Běškeku. Nezletilá nemá svého otce zapsaného nejen v rodném listě, ale ani dalších oficiálních dokumentech. Otec nezletilé dcery opustil žalobkyni v roce 2000 po šesti měsících společného soužití v době jejího těhotenství. Žalovaný uvedl, že žalobkyně se obrátila v roce 2010 na zastupitelský úřad země původu s tím, jaké jsou možnosti dostat nezletilou dceru do ČR. Všechny skutečnosti, které žalobkyně uvedla, nesvědčí o jakémkoli jejím pronásledování či její dcery ze strany státních orgánů. Kromě toho tuto skutečnost po celou dobu řízení nedoložila žádným konkrétním důkazem, který by se ke zmíněnému důvodu vztahoval. Obecné informace opatřené žalobkyní z internetu, které se týkají situace zejména v jižní části Kyrgyzstánu v roce 2010, nelze považovat za důkaz prokazující její tvrzení, který by se mimo jiné bezprostředně dotýkal její osoby či nezletilé dcery.

Žalovaný se zabýval dalším důvodem uvedeným v žalobě, kterým je její zdravotní stav. V poslední žádosti ze dne 23.3.2011 uvedla, že její zdravotní stav je špatný, v noci nespí, bolí ji hlava a cítí se špatně, což doložila kopiemi lékařských zpráv (psychiatrické a psychologické vyšetření). Při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalobkyně uvedla, že do 20.6.2013 doloží aktuální lékařské zprávy. Ve stanovené lhůtě nebyly podklady dodány, ale učinila tak až 30.7.2013, kdy předložila zprávu o psychotherapeuticko psychiatrické léčbě ze dne 26.7.2013, která byla vystavena na její vyžádání MUDr. Z. Ch. Z obsahu lékařské zprávy vyplývá, že žalobkyně je v její péči od ledna 2011, byla dvakrát hospitalizována v průběhu tříleté ambulantní péče, je schopna práce, avšak přetrvávají potíže se spánkem, úzkost a sporadické panické záchvaty. U žalobkyně je nutná celoživotní psychologicko psychiatrická péče. V současné době je léčena medikací. V průběhu správního řízení žalobkyně několikrát uvedla a také to vyplývá ze zprávy o jejím vyšetření, že k zhoršení jejího psychického stavu přispělo dlouhodobé odloučení od nezletilé dcery žijící v zemi původu. Po skončení jednotlivých azylových řízení měla žalobkyně opakovanou možnost vycestovat zpět do vlasti za nezletilou dcerou, což neučinila.

Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyně měla být v zemi původu pronásledována či diskriminována pro skutečnosti jí uvedené. Žalovaný svůj názor dostatečným způsobem objasnil v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřel ho o informace o zemi původu, které jsou nedílnou součástí spisového materiálu.

V azylovém příběhu žalobkyně tak, jak jí byl prezentován a zaznamenán v protokolu o pohovoru, žalovaný shledal nesrovnalosti, které byly popsány a vyargumentovány podrobně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgán při hodnocení podání vycházel především z vlastních sdělení žalobkyní poskytovaných v celém průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tvrzené skutečnosti v posledně vedeném řízení nebyly doloženy žádnými hmatatelnými důkazy. Dle názoru žalovaného se žalobkyně v průběhu správního řízení upravuje a přizpůsobuje svůj příběh tak, aby se co nejvíce přiblížil realitám v zemi

původu. Její snahou je co nejvíce upravit svůj azylový příběh zákonným důvodům udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný takové jednání považuje za účelové a nevěrohodné.

Žalovaný odkázal na judikát Vrchního soudu v Praze, kde věrohodnost žadatele byla již v minulosti opakovaně řešena otázkou, kdy např. Vrchní soud v Praze v rozhodnutí č.j. 5A 746/2002-31 ze dne 29.1.2001 konstatoval, že „*nepravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení dovolává, v rámci azylové procedury mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově. Potřebnou věrohodnost sama osoba a tím i příběh nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k příchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné než jím tvrzené.*“ Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 2 Azs 30/2007 z 26.7.2007, kde je ve zkratce popsáno, že právo na zdravotní péči v daném státě je třeba chápat jako právo všech občanů na zdravotní péči a na tu úroveň zdravotní péče, která je tam poskytována, a ne automaticky na zdravotní péči ve státě, který ji má nejvyšší, což by vedlo k absurdním důsledkům, že by se všichni občané třetích zemí mohli přestěhovat do země s vyšším standardem poskytované zdravotní péče. Rozdílná kvalita poskytované zdravotní péče v zemi původu není bez dalšího automaticky azylově relevantním důvodem. Žalovaný na závěr ještě uvedl, že azyl je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu, nýbrž z důvodů upravených v zákoně o azylu. S ohledem na uvedené je zřejmé, že při legalizaci pobytu na území ČR nelze postupovat v souladu se zákonem o azylu v případě žalobkyně. Žalovaný z tohoto důvodu navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud při posouzení této věci vyšel z obsahu správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně sama uvedla, že do ČR přicestovala legálně letecky přes Rusko. Přiletěla na turistické vízum s platností na 14 dnů. S vyřízením víza problémy neměla. Již při podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2006 uváděla, že odjela z vlasti z toho důvodu, že se zúčastnila v roce 2005 mítinku v Biškeku, na němž osobně vystoupila. Byla pak předvolána na policii, bylo jí vyhrožováno. K dotazu pak upřesnila, že stála společně s dalšími na mítinku na tribuně a křičela, že má vláda odstoupit. Upřesnila pak, že tam sama osobně nevystoupila, že tím myslela pouze toto jednání. Policie ji zadržela, ptala se jí, proč se mítinku zúčastnila, nic jiného po ní nechtěli. Když byla dotazována, zda podepsala prohlášení o tom, že nebude vystupovat proti prezidentovi, uvedla, že nic takového neuváděla, že řekla jen, že má napsat vysvětlení, proč se zúčastnila mítinku. Vysvětlovala dále, že byla předvolána 7x až 8x na policejní stanici a chtěli po ní, aby písemně napsala, že na mítinku vystupovala proti vládě. Ona to napsat odmítala, protože by byla jinak uvězněna. Když to odmítla, tak ji propustili. Po 27.5.2006 se již mítinku nezúčastnila. Žalobkyně své tvrzení o tom, že byla předvolána na policii v souvislosti s mítinky, nemohla doložit. Tvrdila, že se nemůže vrátit, neboť mají důkazy o tom, že na mítinku byla. K dotazu, proč za této situace po ní chtěli písemně potvrdit účast na mítinku, uvedla, že neví proč.

Žalovaný již v rozhodnutí o první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany se podrobně její výpovědi a tvrzením zabýval a její výpověď vyhodnotil se závěrem, že žalobkyně pouze účelově fabuluje a snaží se na základě všeobecně známých informací o vytvoření legendy ke krytí skutečných důvodů odjezdu.

K tomuto závěru dospěl i k Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku 32 Az 24/2007 ze dne 24.1.2008, jímž zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2007. V tomto rozsudku bylo konstatováno, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu své rasy, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině, tedy z důvodů, jež jsou taxativně uvedeny v § 12 zákona o azylu a nelze je rozšiřovat o důvody další.

Žalobkyně ve svém příběhu uvedla jednotlivé mítinky a svoji účast na nich. Žalovaný v průběhu správního řízení obstaral zprávy o zemi původu žalobkyně a tyto konfrontoval s jejími výpověďmi. Při této konfrontaci poukázal na zjevné nepřesnosti, vyslovil a zdůvodnil pochybnost o účasti žalobkyně na těchto mítincích a dospěl k závěru o nevěrohodnosti příběhu žalobkyně a podrobně odůvodnil toto v rozhodnutí. Soud tyto skutečnosti ověřil ze zpráv obsažených ve správním spise a souhlasí se žalovaným, že žalobkyní daný azylový příběh působí nevěrohodně pro značné rozpory jejích výpovědí s objektivně zjištěným skutečným stavem. Dále soud uvedl také, že vyhodnotil žalobkyní tvrzené skutečnosti a dospěl k tomu, že pokud by policie chtěla žalobkyni uvěznit za její účast na demonstraci, mohla tak učinit již hned při jejím prvním zadržení, ale do doby jejího odjezdu z vlasti 29.10.2006 k tomu nedošlo. Není proto důvod se obávat, že by k jejímu uvěznění mohlo dojít po návratu do země původu. Skutečnost, že žalobkyně bez problémů, aniž by jí v tom policie či jiné orgány se pokusily zabránit, svobodně, legálně a letecky opustila svou vlast, nesvědčí o tom, že by byla v zemi původu pronásledována. O mezinárodní ochranu v ČR požádala až v době, kdy jí měla skončit platnost víza a nikoli bezprostředně po svém vstupu na území, jak se dalo v případě tvrzeného pronásledování očekávat.

Ze správního spisu dále vyplývá, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové byl přezkoumáván na základě kasační stížnosti podané žalobkyní i Nejvyšším správním soudem (NSS) a usnesením č.j. 9 Azs 29/2008-128 ze dne 17.7.2008 byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost. V tomto rozsudku NSS konstatoval: „*Ohledně dalších tvrzení stěžovatelky NSS konstatuje, že rozhodovací praxe správních soudů stojí setrvale na stanovisku, že pouhá účast žadatele o azyl na politických demonstracích a jiných akcích, při nichž docházelo nebo dochází k projevům nespokojenosti se společenskoekonomickou situací v zemi jeho původu, není sama o sobě pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu, pokud vůči jeho osobě nevyvolala odezvu státní administrativy, která by znaky pronásledování naplňovala... Tato judikatura dopadá i na případ stěžovatelky, která těchto prostředků nevyužila a na příslušné kompetentní orgány státu se neobrátila. Správní orgán k tomu v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pokud by kyrgyzská policie skutečně měla zájem stěžovatelku uvěznit, mohla tak učinit a jistě by ji nenechala na její cestovní pas bez problémů opustit zemi. Na základě toho správní orgán usoudil, že skutečné důvody stěžovatelčina odchodu z vlasti byly jiné.*“

Městský soud v Praze na základě tohoto právního zhodnocení dospěl k závěru, že v současné době žalobkyní tvrzená obava z pronásledování za uplatňování politických práv s odkazem na její předchozí politické aktivity v politických stranách bez konkretizace těchto aktivit je pouhým „oprášením“ jejího tvrzení uvedeného již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2006. Již tehdy bylo její tvrzení podrobeno hodnocení a

posouzení se závěrem, že její tvrzení je s ohledem na skutečnosti jejího vycestování, které proběhlo bez problémů, nevěrohodné.

Správní orgán při posouzení tvrzení žalobkyně o obavě z pronásledování z důvodů jejích předchozích aktivit vyšel z podkladů týkajících se situace v zemi jejího původu. Vyšel z informace MZV ČR ze dne 6.6.2012, která hovoří o postavení osamělé ženy, kdy na severu země, tedy v oblasti kolem hlavního města Biškeku, z hlediska její nezávislosti, dosaženého vzdělání i pomoci rodin daleko snadnější než postavení takové ženy v tradicemi svázaných oblastech na jihu Kyrgyzstánu. Žalovaný hodnotil postavení žalobkyně s ohledem na to, že ona pochází z hlavního města Biškeku, má vysokoškolské vzdělání, odpovídající zázemí a žila před svým odchodem ze země samostatným a nezávislým životem. Poukázal rovněž na to, že v případě nespokojenosti s postupem konkrétního policejního oddělení či jednotlivých policistů má občan Kyrgyzské republiky možnost obrátit se na Ministerstvo vnitra Kyrgyzské republiky, anonymně volat na Linku důvěry MV KG či se obrátit na Generální prokuraturu v Biškeku. V zemi působí úřad veřejného ochránce práv, který má mimo jiné právo na okamžité přijetí u vyšších úředníků, obracet se na soudy s žádostí o ochranu lidských práv a svobod občana apod. Z uvedené informace dále vyplývá, že žena v nouzi má pro potřebnou psychologickou a právní pomoc možnost obrátit se na větší množství krizových center, popř. na mezinárodní organizace zabývající se genderovými otázkami jako např. OBSE, která má kanceláře i na jihu země v Olši. Na základě žalobkyní sdělených informací týkajících se jejího náboženského vyznání, národnosti, vzdělání, vlastní nezávislé domácnosti a místa původu a s přihlédnutím k uvedeným informacím o zemi původu žalobkyně správní orgán nedošel k závěru, že by se konkrétně žalobkyně měla ocitnout v takové situaci, kdy by se nemohla z některého z azylově relevantních důvodů v případě potřeby možnost domáhat ochrany svých práv zákonnými prostředky. V této souvislosti bylo poukázáno i na tu skutečnost, že sama žalobkyně během pohovoru dne 5.4.2011 uvedla, že navštívila v roce 2010 zastupitelství své země, aby se poradila, jak dostat dceru do ČR. Tento postup nesvědčí o vážných obavách žalobkyně, pokud jde o tvrzené hrozící pronásledování ze strany státních orgánů země jejího původu.

Soud po zhodnocení těchto skutečností dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně, pokud dospěl k závěru, že žalobkyně nespĺňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) nebo § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud jde o námitku týkající se dcery žalobkyně, která je dle tvrzení žalobkyně dcerou muže uzbeckého původu, soud zjistil ze správního spisu, že dcera žalobkyně nadále žije v Biškeku, navštěvuje školu, věnuje se koníčkům a pečuje o ni sestra žalobkyně. V rodném listě dcery není zapsán otec a ani v jiných úředních dokumentech, neboť se žalobkyní neuzavřel sňatek a odešel od ní v roce 2000 ještě v době jejího těhotenství. Tvrzení žalobkyně nemá oporu ve zjištěné situaci v zemi jejího původu, neboť dcera žalobkyně, která tam nadále pobývá, neměla vzhledem ke svému uzbeckému původu žádné problémy ani v době vyhlášené bezpečnostní situace v roce 2010. Dcera nadále žije v Biškeku a žádné problémy nemá, neboť tyto žalobkyně ani nedokládala.

Žalobkyně v žalobě dále vyslovila obavu z toho, že v případě jejího návratu dojde k jejímu odsouzení ze strany společnosti, neboť za dobu pobytu v ČR rezignovala na svou víru a nedodržovala její pravidla, když byla dříve praktikující muslimkou.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12.11.2006 uváděla, že je ateistka bez vyznání. Skutečnost týkající se její obavy z toho, že v současné době za pobytu v ČR rezignovala na svou víru byt' byla praktikující muslimkou, je novou skutečností, kterou žalobkyně v průběhu správního řízení nezmiňovala i

když v roce 2008 při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že je náboženského vyznání islám.. Soud se proto tímto tvrzením nezabýval, neboť žalobkyně tyto obavy neuváděla v době řízení před správním orgánem a správní orgán se nemohl k těmto skutečnostem vyjádřit.

Další námitkou je posouzení žádosti o mezinárodní ochranu s ohledem na možnost udělení humanitárního azylu. Žalobkyně dokládala svůj zdravotní stav lékařskými zprávami a žalovaný se podrobně v odůvodnění napadeného rozhodnutí touto skutečností zabýval. Bylo vycházeno rovněž z toho, že žalobkyně i v žádosti o udělení mezinárodní ochrany poukázala na svůj zhoršený zdravotní stav zejména psychický, a to v souvislosti s odloučením od dcery, která pobývá v Kyrgyzstánu. Z lékařských zpráv, které žalobkyně předložila, a to ze zprávy ošetřující psychologky a psychoterapeutky PhDr. Z. Ch. vyplývá, že žalobkyně je v její péči od ledna 2011 a v průběhu léčby byla dvakrát hospitalizována. Deprese se u žalobkyně v průběhu tříleté ambulantní péče zmírnila a jmenovaná může pracovat. Přetrvávají však potíže se spánkem, úzkost a sporadické panické záchvaty. Léčba spočívá v medikaci a v péči psychoterapeutky. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnotil lékařské zprávy, které měl k dispozici, s ohledem na možnost návratu žalobkyně do země původu. Konstatoval, že žalobkyně není aktuálně v ohrožení života či že by jí hrozilo takové nebezpečí s ohledem na její zdravotní stav, že by se nemohla vrátit do země původu a tam jí nebyla poskytnuta odpovídající nezbytná zdravotní péče. Nelze dovozovat, že by se žalobkyně ocitla v situaci, kdy by byla vážně ohrožena na zdraví nebo na životě v případě návratu. Účelem udělení specifického pobytového statusu ve formě humanitárního azylu není řešení situace u osob, pro které by např. případné léčení v rámci zdravotního systému ČR mohla být z dlouhodobějšího hlediska určitým způsobem výhodnější, a to jak z pohledu finančního, tak vzhledem k obecné úrovni zdravotní péče v ČR, která je bezesporu vyšší než zdravotní péče ve většině zemí, ze kterých žadatelé o mezinárodní ochranu přicházejí včetně Kyrgyzské republiky. Žalovaný vyhodnotil rovněž i to, že ke zhoršení psychického stavu žalobkyně přispělo dlouhodobé odloučení od dcery, která žije dlouhodobě bez potíží v zemi původu ve vlastním domě žalobkyně. Žalovaný pak konstatoval, že žalobkyně má možnost na základě platných cestovních dokladů do země původu vycestovat. Žalovaný v této souvislosti rovněž poukázal na to, že žalobkyně měla a stále má možnost využít v rámci právního řádu ČR jiný nástroj k legalizaci pobytu pro sebe, příp. nezl. dceru, a to zákon o pobytu cizinců. Nástrojem pro zajištění pobytu není za daných okolností udělení azylu z humanitárního důvodu.

Soud v tomto zhodnocení provedeném žalovaným neshledal žádné pochybení a vybočení z mezí správního uvážení při posuzování skutečností, zda v případě žalobkyně je dán důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu.

Pokud pak žalobkyně namítala, že jí měla být udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu z důvodu toho, že má dceru s otcem uzbeckého původu a také z toho důvodu, že přestala praktikovat své náboženství, domnívá se soud, že toto tvrzení nemá oporu v ustanovení zákona ani ve skutečnostech, které žalobkyně dokládá. Je nepochybné, že dcera žalobkyně žije nepřetržitě od svého narození v zemi svého původu, t.j. v Kyrgyzstánu, a žádné problémy nemá. Je také známo, že v jejím rodném listě není otec uveden. Tuto skutečnost uvádí až žalobkyně při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v současné době. Lze konstatovat, že toto její tvrzení je účelové za cílem dosáhnout udělení mezinárodní ochrany, aniž by bylo čímkoli podloženo. Sama žalobkyně není uzbeckého původu, nelze proto v tomto případě přisvědčit jejím obavám souvislosti s tím, že i když se situace v Kyrgyzstánu změnila, dochází přesto ke konfliktům mezi Kyrgyzy a Uzbeky. Lze

konstatovat, že v případě žalobkyně nepřichází v úvahu, že by snad vůči ní bylo v Kyrgyzstánu vystupováno, neboť je kyrgyzské národnosti. Žije také v části země, kde ke konfliktům nedochází.

Pokud jde o její tvrzení týkající se praktikování náboženství, kterým je islám, poukazuje soud na to, že žalobkyně při podání první žádosti neuvedla žádné vyznávané náboženství, toto uváděla až při podání dalších žádostí. Tvrzení, že se obává návratu pro odsouzení za to, že nepraktikuje toto náboženství při pobytu v ČR, se soudu jeví jako účelové. Žalobkyně tuto svou obavu zmínila až v žalobě. Mohla ji uplatnit již v řízení před správním orgánem, ale neučinila tak. Soud se proto tímto tvrzením nemohl zabývat, neboť nebylo předmětem posouzení před správním orgánem, i když žalobkyni nic nebránilo tuto obavu zmínit.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval i otázkou, zda lze udělit žalobkyni doplňkovou ochranu s ohledem na její současný zdravotní stav a dosažitelnou lékařskou péči. Podrobně se v odůvodnění touto otázkou zabýval a konstatoval, že žalobkyni nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu zákona o azylu s ohledem na její aktuální zdravotní stav. Vycházel z informace organizace International SOS získané v rámci evropského projektu lékařských informací o zemích původu ze dne 24.2.2012 č. BMA-3902, z níž vyplývá, že v zemi původu je dostupná s ohledem na deklarované zdravotní (psychické) potíže žalobkyně přiměřená ambulantní i hospitalizační psychiatrická péče. Pro posouzení věci není dle správního orgánu relevantní, zda úroveň poskytované péče v zemi původu je zcela identická s péčí poskytovanou v ČR. Žalovaný vyšel z toho, že žalobkyně není dlouhodobě hospitalizována, je schopna pracovat, žije samostatně v Praze a nevyužívá ani možnosti bezplatného ubytování a stravování v pobytovém středisku pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany a aktivně se snaží zajistit své nezletilé dceři odjezd do ČR. Žalovaný také vyšel z toho, že v zemi původu žalobkyně pobývá dalších jejích šest sourozenců a sama žalobkyně vlastní v hlavním městě Biškek dům, v němž pobývá její sestra s dalšími příbuznými a pečuje o její nezletilou dceru. Žalovaný vyšel z toho, že žalobkyně, která se potýká se zdravotními problémy, resp. psychickými potížemi, má v případě návratu do země svého původu potřebné rodinné a sociální zázemí. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí přímé bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Neshledal ani jiný důvod pro udělení mezinárodní ochrany stanovený v § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Pokud jde o důvody neudělení mezinárodní ochrany podle § 13 a doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, žalovaný podrobně odůvodnil, že tyto důvody nejsou dány a žalobkyně v podané žalobě nenamítala, že by snad splňovala podmínky pro udělení azylu, popř. doplňkové ochrany podle těchto ustanovení.

Soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. Žalovaný rozhodoval na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci a v souladu se zákonem. Námitky, které žalobkyně vznesla v podané žalobě, soud neshledal důvodnými, jak bylo shora odůvodněno. Z toho důvodu soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 31. března 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová